

משו"ב לא חל עלה תורת מלאכה תיקון
 א"י מתכוין לכך ככל הכי שבצאתי לעיל
 דלא מהשבח מלאכה א"י לר"ך לה אפילו
 למד"א מלאכה שאל"ג חייב עלה, וכדמוכח
 מהב"א דשמואל שרי במפס מורסא וי"ד
 נחש א"י דמהייב במלאכה שאל"ג וכמ"כ
 הרה"מ ז"ל, אלא דכל זה אינו רק למד"א
 דבר שאינו מתכוין מותר אבל למד"א דבר
 שא"י חסור שפיר מהשבח מלאכה גם בגוונא
 שאינו מלאכה תיקון אלא סתם אנשים
 וכדמוכח סיגיא דסוכה וכ"ל ומשו"ב לר"ב
 לשיעור דסוכה דבר שא"י חסור גם במפס
 מורסא וי"ד נחש כו"ל מלאכה א"י שאין
 זה מלאכה תיקון אלא שאר אינשי ומשו"ב
 רב לשיעור קאמר בשבת ק"ז טעמא דשרי
 מפס מורסא וי"ד נחש רק מדין מלאכה
 שא"י לגופה אבל לפי מאי דקו"ל כ"כ
 בדבר שאין מתכוין דשרי שפיר אפשר למפטר
 מפס מורסא וי"ד נחש שלא חיק אפילו אי
 חייבים על מלאכה שאל"ג מטעם ה"ל
 דשאין צו לורך אינו מלאכה ור"ב דאמר
 טעמא דשרי מפס מורסא וי"ד נחש משום
 מלאכה שאל"ג לשיעור אולי דסבר דשא"י
 כ"י דחסור, וכמ"כ בה"מ ז"ל ע"פ דרכו
 וכ"ל.

סימן ו

בענין פנים חדשות לגבי ברכת
 חתנים

כתובות דף ה' רב אשי איקלט לצי ר"כ
 יומא קמא בריך כולכו מכאן
 ואיך אי איכא פנים חדשות מברך כולכו
 ואי לא אפשי שמח בעלמא הוא וכו'. ויש
 לחקור בדין זה דבאיכא פנים חדשות מצרכין
 ז' ברכות כל שבטא אס' חייבא על כל
 המסובין או שזכו מפאת חייבא של הפנים

חדשות לפי שאל"ג זכו סעודה ראשונה
 ומחמת לתא דכפ"מ חייבו חז"ל ברכה
 בסעודה זו וי' דזה תלוי בחקירה אחרת אס'
 עיני כפ"מ הוא מפאת הברכות לפי שזו
 הפ"מ עדיין לא שמע הברכות לפני זה
 נוטה דעיקר חייבא הוא בעיקרו על הפ"מ
 ומחמתו חייבו חז"ל סעודה זו בברכות אבל
 י"ל דענין פ"מ הוא לפי שכל ידו נחוסף
 שמחה יחירה להחן והכלה ולמסובין וכו"ל
 כשמח סעודה הראשונה ולפ"ז הדעת נוטה
 שהוא חייבא דכל המסובין כענין סעודה
 הראשונה.

ולכא"ו היה נראה דנחלקו בזה רבותינו
 הראשונים ז"ל לדעת הרמב"ם ז"ל
 דפנים חדשות נקרא מי שעדיין לא שמע
 את הברכות בשעת נשואין משמע לפ"ז סיווד
 דין פ"מ הוא מחמת לתא דפ"מ שהוא
 עדיין לא שמע הברכות ורמיא עליו חייבא
 דברכה חתנים ומחמתו חייבו חז"ל לברך
 ז' ברכות במסובי, א' אבל לדעת הרא"ש ז"ל
 בפ"ק דכתובות והעור, דפ"מ נקרא זה
 שעדיין לא אכל בסעודה חתן א"י שכבר
 שמע הברכות בשעת נשואין ולפ"ז משמע
 יותר כהלך השני שכתבנו שמחמת הפנים
 חדשות המשחף בסעודה נחוסף שמחה
 להחן והכלה והמסובין ולכן מצרכין ז'
 ברכות וא"י משמע לפ"ז שהוא חייבא על
 כל המסובין כדון סעודה הראשונה וכ"ל.

ויש להביא ראי' שדעת כמה פוסקים הוא
 כהלך השני שמחמת חידוש השמחה
 להחן וכלה והמסובין ענין ז' ברכות ולא
 מחמת שהפ"מ לא שמע הברכות שהרי כתבו
 הפוסקים ז"ל דשבת נחשב ג"כ פ"מ
 ומצרכין בשבת ז' ברכות דהיתא במדרש
 שאמר הקב"ה על השבת פנים חדשות בלא
 לכאן ע"י בהר"ש ז"ל פ"ק דכתובות ס' י"ג
 יאשו שבת גברא הוא להתחייב בברכה
 חתנים וצ"ע כהלך השני שענין פ"מ הוא
 לפי שמחמתו נתרצה השמחה לכל המסובין

[ומכ"ט כתב הרא"ש ז"ל דצ"ע פ"מ חזק
 שבשנילו מצדיו יותר בשמחה] ולפ"ז שפיר
 איכא האי טעמא בשבת לפי שעי' השבת
 נחוסף שמחה.

ויש לעיין אס' צ"ל פ"מ קטן שמחמתו
 מצדיו בשמחה אס' הוא גדון כפ"מ
 לחייב צ"י ברכות, ונראה דלפוס א' הראשון
 שענין הפ"מ הוא משום שלא שמע הברכות
 אס' כן י"ל דהא לתא בפ"מ קטן, שהקטן
 אינו צר חייבא במחמת, אבל אי ענין פ"מ
 הוא לפי שעי' נתרצה השמחה אלא המסובין
 והחן וכלה י"ל דזכו שייך נמי בפ"מ קטן
 איכא שמחמתו נתרצה השמחה ולדינא ז"ע.

סימן ז

בסוגיא דפ"מ

כתובות ד"ט אמר ר"א האומר פ"מ
 מלאחי נאמן לאוסרה עליו ומפרש
 בגמרא דהו' בדליכא ספק ספיקא להחיר
 כגון אשת כהן שאוסרה אפי' באונס א"י
 באשה ישראל שקיבל זה אבי קדושין פחותה
 מצד ג' דליכא ספיקא דלאו תחתיו, וכתב
 הרה"מ ז"ל פ"מ מאוסורי צ"א כ"י ח"ל
 ודע שס' [בגמרא ד"צ] נתבאר שהאשה
 נאמנת לומר מוכת ען אני או משארסתני
 נאנסתי לעיני מנתן הכהונה ויש מן
 המפרשים סבורים ש"כ להיחה נאסרת
 עליו שאס' עעוב צברי דבר המתירה שהיא
 מותרת ולא אמרו נאמן לאוסרה עליו אלא
 במתהשת ועונתה בתולה שלמה נבעלתי א"י
 בשותקת אבל במורה ועונתה שגאנסה קודם
 שנתארסה באשה כהן א"י שגאנסה א"י
 באשה ישראל או שזענתה בשתייהן מוכת
 ען אני נאמנת ויש מן המפרשים חלוקים
 צ"ח ואומרים דלענין אוסורה צ"א דליכא
 אלא חדא ספיקא אוסרה היא ואין משגיחין
 על דצ"ח חז' נראה דעת רצונו כו' עכ"ל.